

Arrest

nr. 196 051 van 1 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. SMEKENS *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-H.N.M.A. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 12 september 1974 geboren in Najaf. U bent een sjjiitische moslima van Arabische origine. U groeide op in Kufa in de wijk Jumuriyah. U studeerde tot het zesde middelbaar, maar heeft nooit gewerkt. U trouwde in mei 1996 met (K.M.A.e.A.) en heeft vier zonen. Vier of vijf jaar na uw huwelijk begon uw echtgenoot op regelmatige tijdstippen alcohol te consumeren. Uw echtgenoot werd agressief als hij dronken was en sloeg u. U heeft met uw familie overlegd en overwoog te scheiden. Een scheiding impliceerde echter dat u uw kinderen vanaf hun zevende levensjaar kwijt zou zijn. Telkens u ruzie had met uw echtgenoot ging u naar het huis van

uw vader samen met uw kinderen waar u een week of iets langer bleef. Uw vader bekleedde een voorname positie in uw stam en praatte met uw echtgenoot, maar het mocht niet baten. Eind 2014 begon de rekrutering voor el Hashed el Shaabi (popular mobilisation units). De vrienden van uw echtgenoot, zelf leden van Badr militie, zetten zich in voor de rekrutering van jongeren. Uw vader echtgenoot dat uw kinderen Karrar (.K.M.) (o.v.X) en Maithem zich eveneens aansluiten. Jullie hadden het immers niet breed thuis en jullie zouden per zoon 600 dollar per maand ontvangen. U verzette zich tegen dit idee en in navolging van u weigerden uw kinderen eveneens zich aan te sluiten. Uw echtgenoot werd kwaad en zei dat u het recht niet had u tegen zijn beslissingen te verzetten, hij was immers het gezinshoofd. U vertrok met uw kinderen naar het huis van uw vader. Na een tweetal weken keerde u weer terug naar huis. Na een tijdje kwam hetzelfde onderwerp terug ter sprake, jullie maakten weer ruzie en u ging terug naar het huis van uw vader. Op 15 februari 2015 heeft uw echtgenoot uw zoon Karrar in zijn gezicht geslagen waardoor de jongen vier tanden verloor. Het pendelen tussen de huizen van uw echtgenoot en uw vader ging zo door tot augustus 2015. Uiteindelijk besloten Karrar en Maithem zich alsnog aan te sluiten bij Hashed el Shaabi. Uw zoon Karrar vertelde aan zijn vriend Hoessein dat hij zich ging aansluiten bij Hashed el Shaabi. Hoessein meldde dit aan zijn vader Mohammed (J.). Deze laatste wilde jullie helpen en hij stelde voor dat jullie het land zouden verlaten. Hij besloot bovendien voor u en uw vier zonen tickets naar Turkije te boeken elk ter waarde van 400 dollar. Vervolgens stopte hij uw zoon Karrar nog eens 1500 dollar reisgeld toe. U hoefde het niet terug te betalen. Mohamed (J.) had contacten in Turkije die jullie opvingen en jullie verder reis regelden. Ook deze kosten nam hij voor zijn rekening.

U verliet Irak samen met uw vier kinderen op 11 oktober 2015 met het vliegtuig van op de luchthaven van Najaf. U landde in Istanbul en reisde vervolgens verder naar Izmir. U stak de zee over naar Griekenland en zette uw reis verder via de Balkanroute naar België. U kwam aan in België op 1 november 2015 en vroeg op 3 november 2015 asiel aan. Dezelfde dag is uw man samen met vrienden van Hashed el Shaabi, naar het huis van uw ouders geweest op zoek naar u en uw vier kinderen. Hij was erg kwaad omdat u zijn eer zou geschonden hebben door zonder zijn toestemming het land samen met de kinderen te verlaten.

Nadien vond er nog een onderhoud plaats tussen de sheikhs van uw stam en van die van uw echtgenoot. Uw stamhoofd besloot om jullie niet te beschermen. U heeft immers niet alleen de eer van uw echtgenoot, maar ook die van de stam zelf in diskrediet gebracht.

Uw vader stierf ten gevolge van prostaatkanker op 12 december 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de originele paspoorten van u en uw vier kinderen neer, de originele identiteitskaart van u en uw drie zonen, een kopie van de identiteitskaart van Mohammed (J.), een verklaring van Mohammed (J.) over zijn geleverde diensten, een bewijs dat uw zoon behandeld werd in het ziekenhuis voor zijn tanden (één van Irak en één van België), een overlijdensakte van uw vader, een overlijdensbewijs van uw vader, een psychologisch verslag over uw mentale toestand, een document waaruit blijkt dat het pensioen van uw vader op naam van uw moeder gestort wordt. U stuurde nog een verklaring over de stammenbijeenkomst alsook de identiteitskaart van sheikh haidar (A.K.A.H.) door per mail op 31 oktober 2016.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielrelaas voor het grootste deel draait rond uw claim dat uw zonen door uw echtgenoot onder druk werden gezet om zich aan te sluiten bij Hashed el Shaabi. Er moet evenwel worden vastgesteld dat u en uw zoon Karrar afwijkende verklaringen afleggen over deze voorgehouden kwestie. Uw zoon verklaarde immers dat hij samen met zijn broer Maithem in september 2015 gedurende een periode van 15 dagen acht dagen training zou hebben gevolgd bij Hashed el Shaabi, waaronder wapentraining. Deze opleidingen vonden volgens zijn verklaringen plaats op pleinen aan de rand van jullie woonplaats. In oktober 2015 zou hij aan zijn vriend Hoessein hebben verteld dat hij besloten had om zich aan te sluiten bij Hashed el Shaabi. Hoessein zou dit dan aan zijn vader, Mohamed (J.), hebben verteld. Vijf dagen voor jullie vertrek op 11 oktober 2015 zouden hij en uw moeder de beslissing hebben genomen dat jullie het land dienden te verlaten waarop hij alles regelde voor de reis (CGVS Karrar p. 12, 14, 15). Hoewel u wel stelt dat jongens die zich aansluiten bij Hashed el Shaabi opleidingen dienen te volgen blijkt echter dat u niet eens weet of uw eigen zonen deze opleidingen wel gevolgd hebben (CGVS moeder p. 32). Verder stelt u dat de vader van Hoessein reeds in september 2015 op de hoogte werd gebracht van het besluit van uw zonen om zich bij Hashed el Shaabi aan te sluiten (CGVS moeder p. 20). Reeds omstreeks 10 of 15 september 2015 zou u samen

met de vader van Hoessein besloten hebben dat jullie het land dienden te verlaten waarna de vader alles geregeld zou hebben terwijl jullie in zijn huis verbleven tot jullie vertrek op 11 oktober 2015 (CGVS moeder p. 23). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u het land verlaten hebt op de manier die u beschrijft. U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat u zonder medeweten van uw echtgenoot uit Irak gevlucht bent. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de erewraak die u en uw kinderen boven het hoofd zou hangen. Uit uw verklaringen blijkt Mohamed (J.), de vader van een vriend van uw zoon Karrar, u voorstelde om samen met uw kinderen het land te verlaten (CGVS moeder p.11). Mohammed (J.) had dit idee volledig zelf geopperd zonder dat u er naar gevraagd had. U had zelf nog niet eens besloten het land te verlaten. Dit is merkwaardig in een Iraakse context en in de context die u zelf schetst. U was er niet klaar voor om het land te verlaten, zo zegt u. U had er het geld niet voor (CGVS moeder p.20). Toen Mohammed (J.) u het voorstel deed achtte u het een interessante piste en besloot hier op in te gaan. Het is veeleer vreemd dat Mohamed (J.), de vader van een vriend van uw zoon, een man die u klaarblijkelijk nauwelijks kende u voorstelt het land te verlaten en dit dan nog eens zonder medeweten van uw echtgenoot. Meer nog Mohammed (J.) was zelfs bereid om er in het totaal meer dan 4500 dollar voor te betalen. Het is weinig aannemelijk in de Iraakse context dat een persoon die u nauwelijks kent dergelijke ingrijpende beslissingen neemt over een vrouw en haar vier kinderen.

Bovendien blijkt dat u en uw zoon geen gelijklopende verklaringen afleggen over deze Mohammed (J.). Uw zoon zou sinds zijn zeven jaar bevriend zijn met Hoessein, de zoon van Mohamed (J.) (CGVS Karrar p.10). Uw zoon is momenteel 18 jaar. Karrar ging regelmatig op bezoek bij Hoessein, zo blijkt uit zijn verklaringen (CGVS Karrar p.10). Karrar verklaarde dat Hoessein enig kind was. Dit in tegenstelling tot u die er van overtuigd was dat Hoessein een broer Ali had en twee zussen Fatima en Rokhayah (CGVS Karrar p.10, moeder p.22). Na confrontatie met uw verklaringen wijzigde Karrar zijn verklaringen en stelde dat Mohammed (J.) toch vier kinderen had. Nu dient er wel opgemerkt te worden dat hij de namen van de andere kinderen niet kon citeren (CGVS Karrar p.11). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het is niet geloofwaardig dat u en uw zoon verschillende verklaringen afleggen over de man die jullie uit het land zou gesmokkeld hebben temeer daar Karrar al van kindsbeen af bij de familie over de vloer kwam. Verder beweerde Karrar dat u regelmatig op bezoek ging bij de moeder van Hoessein, terwijl er uit uw verklaringen valt op te maken dat u slechts twee keer op bezoek bent geweest bij Mohamed (J.) en zijn vrouw (CGVS Karrar p.11, moeder p.27).

Om uw verklaringen te ondersteunen legt u een document neer opgesteld door Mohammed (J.). Hij schrijft dat hij u en uw zonen geholpen heeft om het land te verlaten. Hij stuurde eveneens een kopie van zijn identiteitskaart door (CGVS moeder p.11). Dit komt allemaal zeer gekunsteld over. Bovendien kan dit document door eender wie opgesteld zijn. Het heeft dan ook weinig bewijswaarde. Aangezien Mohamed (J.) een cruciale rol speelt in uw asielrelaas, ondermijnen jullie afwijkende verklaringen de geloofwaardigheid van de rol die hij zou gespeeld hebben in verband met jullie vertrek uit Irak en de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Jullie kunnen het CGVS er dan ook niet van overtuigen dat jullie zonder medeweten van uw echtgenoot het land verlaten hebben.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het allerminst vanzelfsprekend is dat Iraakse vrouwen en kinderen zonder toelating van hun echtgenoot of vader het land kunnen verlaten. Gezien u van de luchthaven van Najaf een veeleer conservatieve en strikt religieuze plaats vertrokken bent is het merkwaardig dat er niet naar een dergelijke toestemming gevraagd werd en u zonder meer met uw vier – waarvan drie minderjarige- kinderen het land kon verlaten (CGVS moeder p.12).

Verder hecht het CGVS geen geloof aan het profiel dat u uw man aanmeet. U verklaarde dat hij u en de kinderen vaak sloeg als hij dronken was. Uw verklaringen als ook die van uw zoon Karrar missen overtuigingskracht. Zo kon uw zoon geen enkel concreet voorbeeld, buiten het voorval van zijn tanden, aanhalen in verband met de conflictueuze relatie die hij met zijn vader zou hebben. Karrar verklaarde dat zijn vader hem haatte en dat hij een harde man was. Hij zou geen enkele positieve herinnering aan de man hebben (CGVS Karrar p.6). Karrar slaagde er echter niet in dit te concretiseren. Hij kon geen enkele herinnering, positief of negatief, over zijn vader vertellen (CGVS Karrar p.6, p.7). Hij herinnerde zich geen woordenwisseling tussen hem en zijn vader en evenmin tussen u en uw echtgenoot (CGVS Karrar p.7). Daar jullie in een woning van om en bij vijftig vierkante meter woonden is het opmerkelijk dat hij niet meer kan vertellen dan een ruzie over avondeten dat niet tijdig geserveerd werd. Dit is merkwaardig men zou nochtans verwachten dat men op 18 jaar wel één of andere herinnering heeft aan zijn vader. Dat uw zoon er niet in slaagde een beeld te schetsen van zijn relatie met zijn vader is nefast voor de geloofwaardigheid van het profiel dat u hem aanmeet. Het is immers zo dat omwille van de constante druk die uw man op uw kinderen uitoefende ze uiteindelijk gezwicht zijn en besloten zich aan te sluiten bij Hashed el Shaabi.

Ook uw verklaringen zijn niet overtuigend. U verklaarde dat u reeds verschillende jaren door uw echtgenoot geslagen werd meestal wanneer hij gedronken had (CGVS moeder p.15). Uw relatie met uw

echtgenoot kwam pas echt onder druk staan op het moment dat uw man wilde dat uw kinderen zich aansloten bij Hashed el Shaabi. U verzette zich tegen het idee en kon gedurende bijna een jaar ervoor zorgen dat uw kinderen zich niet gingen aansluiten. Ook dit is merkwaardig in een Iraakse context. Een vrouw heeft immers weinig tot niets in te brengen tegen haar man. Dat uw man dan rekening hield met uw mening is dan ook niet conform de context. U weigerde bovendien niet alleen dat uw kinderen zich aansloten, u nam zelfs uw kinderen mee naar het huis van uw vader zonder uw man er over te consulteren (CGVS moeder p.17). Uit uw verklaringen blijkt dat u de dochter bent van een vooraanstaand stamlid van de el Helli stam. Het is vreemd dat uw vader gezien zijn positie het toelaat dat zijn enige dochter getrouwd is met een man die alcohol drinkt en haar mishandelt. Zeker daar jullie in Najaf woonde, een plaats waar het consumeren van alcohol ten strengste verboden was (CGVS p.15). Het is merkwaardig dat er van de kant van uw vader niet meer druk op uw echtgenoot gezet werd om deze situatie aan te kaarten. Uw vader zou met uw echtgenoot gesproken hebben om het probleem op te lossen. Uw echtgenoot aanvaardde zijn opmerkingen en adviezen echter niet, zo zegt u (CGVS moeder p.15). Dit is niet in overeenstemming met uw verdere verklaringen. U stelde dat uw man bang was van uw vader en dat iedereen luisterde naar uw vader. Uw man durfde niets te doen als u bij uw vader was, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS moeder p.19). Ook de stam van uw man had respect voor uw vader. Het is in dat opzicht merkwaardig dat er tijdens jullie huwelijk niet bemiddeld is wat betreft jullie echtelijke problemen en het alcoholgebruik van uw echtgenoot (CGVS moeder p.29). Gezien de positie van uw vader is het merkwaardig dat die niets kon afdwingen van zijn schoonzoon (CGVS moeder p.29). U verklaarde dat u dit niet wilde. Dit is zeer vreemd. Uw echtgenoot mishandelde u en uw kinderen. Ondanks de penibele situatie waar u zich in bevond wilde u niet dat uw vader uw echtgenoot onder druk zou zetten zodanig dat er iets zou veranderen. U vreesde dat uw man op uw kinderen zou wraak nemen (CGVS p.31). Dat u niet al de middelen uit de kast haalde om het gedrag van uw man bij te sturen is nefast voor de geloofwaardigheid van het profiel dat u uw man aanmeet. Er kan immers verondersteld worden dat moest u daadwerkelijk uit een dergelijke situatie komen als u aanhaalt u elke hulp met open armen zou aanvaarden.

U vreest vervolging door uw man bij terugkeer naar Irak. U zou niet op bescherming van uw stam kunnen rekenen. Uw man zou immers met een delegatie naar uw stamhoofd gegaan zijn waarop deze zei dat ze zich van u distantieerden daar ze uw gedrag evenmin goedkeurden (CGVS moeder p.28). U stelde dat u niet echt verstoten bent, maar ook niet op de steun van de stam kon rekenen (CGVS moeder p.9). De delegatie bestond uit uw man en zijn broers, een aantal afgevaardigden en het stamhoofd. Deze gingen naar Hilla naar uw stamhoofd. U weet niet hoe het stamhoofd van uw echtgenoot heet, u wist evenmin wie de afgevaardigden waren (CGVS moeder p.28). Uit uw verklaringen blijkt dat er die dag niets neergeschreven werd over de gemaakte afspraken. Het stamhoofd zou persoonlijk naar het huis van uw broers gegaan zijn om de gemaakte afspraak mee te delen (CGVS moeder p.28). U verklaarde dat er slechts een mondelinge overeenkomst gesloten was (CGVS moeder p.8, p.9). Er worden echter veel zaken geregeld via stamoudsten. Het is in dat opzicht merkwaardig dat er geen notulen van de gemaakte afspraken neergeschreven worden. Een aantal dagen na het gehoor bracht u een geschreven verklaring binnen opgesteld door de sheikh van uw stam (zie document). Hij beschreef er gedetailleerd de confrontatie met uw echtgenoot en de delegatie van uw stam. Het is verwonderlijk dat die man zich dat een jaar na de feiten nog zo glashelder herinnert en neerpent terwijl u zelf weinig weet te vertellen over deze samenkomst. De authenticiteit van het document kan bovendien niet nagegaan worden.

U legt verder geen enkel document neer op basis waarvan er kan afgeleid worden dat u tot op heden getrouwd bent met uw echtgenoot en dat deze man nog leeft. U legt enkel een identiteitskaart neer waar op de achterzijde staat dat u gehuwd bent met Kadem (M.A.). De identiteitskaart dateert echter van 2011. U kan met andere woorden niet aantonen dat u anno 2016 nog gehuwd bent uw echtgenoot en dat deze mens nog leeft (CGVS moeder p.24).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De paspoorten van u en uw vier kinderen als ook de identiteitskaart van u en uw drie zonen zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De overlijdensakte van uw vader, het overlijdensbewijs van uw vader en het document waaruit blijkt dat het pensioen van uw vader op naam van uw moeder gestort wordt zijn enkel aanwijzingen in verband met het overlijden van uw vader. De documenten zijn bovendien kopies. De kopie van de identiteitskaart en de verklaringen van Mohammed (J.) zijn documenten die de rol die Mohammed (J.) bij uw vlucht zouden moeten ondersteunen. Het CGVS hecht echter geen geloof aan de wijze dat u beweert het land te hebben verlaten. De neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Het document kan

echter door eender wie en eender wanneer opgesteld zijn. Dezelfde argumentatie geldt voor de verklaring van uw sheikh. De medisch documenten in verband met de tanden van uw zoon, zegt iets over de staat van de tanden van uw kind. Kan hier volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat een arts enkel uitspraken kan doen over de aard van de verwondingen die een persoon heeft opgelopen maar kan nooit met absolute zekerheid uitsluitend kan geven over de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen. Wat betreft het psychologisch verslag over uw eigen mentale toestand is dit slechts op één consultatie gebaseerd. Een dergelijk verslag geeft een idee over uw psychische toestand. Er kan echter op basis van een psychologisch verslag geen uitspraak gedaan worden over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.-A.K.K.M. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 30 maart 1997 geboren in Najaf. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U groeide op in Kufa in de wijk Jummuriyah. U, uw broers en uw moeder (N.M.A.a.h.) (o.v. X) werd vaak geslagen door uw vader Khadim (M.A.). Begin 2015 wilde uw vader dat u en uw broer Maithem zich aansloten bij Hashed el Shaabi. Hij vond dat jullie niet beter waren dan de andere jongeren van de buurt en bovendien zou hij 600 dollar per kind per maand krijgen eens jullie ingelijfd waren. Uw moeder was tegen het idee en zocht bescherming bij haar vader een vooraanstaand lid van de (E.H.) stam. Op 15 februari 2015 was uw vader zeer boos omwille van jullie aanhoudende weigering om jullie aan te sluiten. Hij sloeg u in uw gezicht en u raakte vier tanden kwijt. U, uw broers en uw moeder pendelde tussen uw huis en dat van uw vader. In augustus 2015 besloot u om u aan te sluiten. U vertelde dit tegen uw vriend Hoessein die het op zijn beurt doorvertelde aan zijn vader Mohammed (J.). Deze laatste stelde voor om het land te verlaten. Hij zou

alles betalen en jullie hoefden hem niet terug te betalen. De man regelde jullie tickets naar Turkije en via zijn connecties smokkelaars naar Europa.

U verliet Irak op 11 oktober 2015 met het vliegtuig van op de luchthaven van Najaf. U landde in Istanbul en reisde vervolgens verder naar Izmir. U stak de zee over naar Griekenland en zette uw reis verder via de Balkanroute naar België. U kwam aan in België op 1 november 2015 en vroeg op 3 november 2015 asiel aan. Dezelfde dag is uw vader samen met vrienden van Hashed el Shaabi, naar het huis van uw grootouders geweest op zoek naar u, uw broer en uw moeder. Hij was erg kwaad op uw moeder omdat ze zijn eer zou geschonden hebben door zonder zijn toestemming het land samen met de kinderen te verlaten.

Uw grootvader stierf ten gevolge van prostaatkanker op 12 december 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u dezelfde documenten voor die door uw moeder, (N.M.A.a.H.) (o.v. X), werden voorgelegd.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich integraal baseert op de asielmotieven die werden aangehaald door uw moeder. In hoofde van uw moeder nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan jullie asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u evenmin toegekend worden.

De beslissing van het CGVS in hoofde van uw moeder luidt als volgt:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielrelaas voor het grootste deel draait rond uw claim dat uw zonen door uw echtgenoot onder druk werden gezet om zich aan te sluiten bij Hashed el Shaabi. Er moet evenwel worden vastgesteld dat u en uw zoon Karrar afwijkende verklaringen afleggen over deze voorgehouden kwestie. Uw zoon verklaarde immers dat hij samen met zijn broer Maithem in september 2015 gedurende een periode van 15 dagen acht dagen training zou hebben gevolgd bij Hashed el Shaabi, waaronder wapentraining. Deze opleidingen vonden volgens zijn verklaringen plaats op pleinen aan de rand van jullie woonplaats. In oktober 2015 zou hij aan zijn vriend Hoessein hebben verteld dat hij besloten had om zich aan te sluiten bij Hashed el Shaabi. Hoessein zou dit dan aan zijn vader, Mohamed (J.), hebben verteld. Vijf dagen voor jullie vertrek op 11 oktober 2015 zouden hij en uw moeder de beslissing hebben genomen dat jullie het land dienden te verlaten waarop hij alles regelde voor de reis (CGVS Karrar p. 12, 14, 15). Hoewel u wel stelt dat jongens die zich aansluiten bij Hashed el Shaabi opleidingen dienen te volgen blijkt echter dat u niet eens weet of uw eigen zonen deze opleidingen wel gevolgd hebben (CGVS moeder p. 32). Verder stelt u dat de vader van Hoessein reeds in september 2015 op de hoogte werd gebracht van het besluit van uw zonen om zich bij Hashed el Shaabi aan te sluiten (CGVS moeder p. 20). Reeds omstreeks 10 of 15 september 2015 zou u samen met de vader van Hoessein besloten hebben dat jullie het land dienden te verlaten waarna de vader alles geregeld zou hebben terwijl jullie in zijn huis verbleven tot jullie vertrek op 11 oktober 2015 (CGVS moeder p. 23). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u het land verlaten hebt op de manier die u beschrijft. U kan met andere woorden niet aannemelijk maken dat u zonder medeweten van uw echtgenoot uit Irak gevlucht bent. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de erewraak die u en uw kinderen boven het hoofd zou hangen. Uit uw verklaringen blijkt Mohamed (J.), de vader van een vriend van uw zoon Karrar, u voorstelde om samen met uw kinderen het land te verlaten (CGVS moeder p.11). Mohammed (J.) had dit idee volledig zelf geopperd zonder dat u er naar gevraagd had. U had zelf nog niet eens besloten het land te verlaten. Dit is merkwaardig in een Iraakse context en in de context die u zelf schetst. U was er niet klaar voor om het land te verlaten, zo zegt u. U had er het geld niet voor (CGVS moeder p.20). Toen Mohammed (J.) u het voorstel deed achtte u het een interessante piste en besloot hier op in te gaan. Het is veeleer vreemd dat Mohamed (J.), de vader van een vriend van uw zoon, een man die u klaarblijkelijk nauwelijks kende u voorstelt het land te verlaten en dit dan nog eens zonder medeweten van uw echtgenoot. Meer nog Mohammed (J.) was zelfs bereid om er in het totaal

meer dan 4500 dollar voor te betalen. Het is weinig aannemelijk in de Iraakse context dat een persoon die u nauwelijks kent dergelijke ingrijpende beslissingen neemt over een vrouw en haar vier kinderen. Bovendien blijkt dat u en uw zoon geen gelijklopende verklaringen afleggen over deze Mohammed (J.). Uw zoon zou sinds zijn zeven jaar bevriend zijn met Hoessein, de zoon van Mohamed (J.) (CGVS Karrar p.10). Uw zoon is momenteel 18 jaar. Karrar ging regelmatig op bezoek bij Hoessein, zo blijkt uit zijn verklaringen (CGVS Karrar p.10). Karrar verklaarde dat Hoessein enig kind was. Dit in tegenstelling tot u die er van overtuigd was dat Hoessein een broer Ali had en twee zussen Fatima en Rokhayah (CGVS Karrar p.10, moeder p.22). Na confrontatie met uw verklaringen wijzigde Karrar zijn verklaringen en stelde dat Mohammed (J.) toch vier kinderen had. Nu dient er wel opgemerkt te worden dat hij de namen van de andere kinderen niet kon citeren (CGVS Karrar p.11). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Het is niet geloofwaardig dat u en uw zoon verschillende verklaringen afleggen over de man die jullie uit het land zou gesmokkeld hebben temeer daar Karrar al van kindsbeen af bij de familie over de vloer kwam. Verder beweerde Karrar dat u regelmatig op bezoek ging bij de moeder van Hoessein, terwijl er uit uw verklaringen valt op te maken dat u slechts twee keer op bezoek bent geweest bij Mohamed (J.) en zijn vrouw (CGVS Karrar p.11, moeder p.27).

Om uw verklaringen te ondersteunen legt u een document neer opgesteld door Mohammed (J.). Hij schrijft dat hij u en uw zonen geholpen heeft om het land te verlaten. Hij stuurde eveneens een kopie van zijn identiteitskaart door (CGVS moeder p.11). Dit komt allemaal zeer gekunsteld over. Bovendien kan dit document door eender wie opgesteld zijn. Het heeft dan ook weinig bewijswaarde. Aangezien Mohamed (J.) een cruciale rol speelt in uw asielrelaas, ondermijnen jullie afwijkende verklaringen de geloofwaardigheid van de rol die hij zou gespeeld hebben in verband met jullie vertrek uit Irak en de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Jullie kunnen het CGVS er dan ook niet van overtuigen dat jullie zonder medeweten van uw echtgenoot het land verlaten hebben.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het allerminst vanzelfsprekend is dat Iraakse vrouwen en kinderen zonder toelating van hun echtgenoot of vader het land kunnen verlaten. Gezien u van de luchthaven van Najaf een veeleer conservatieve en strikt religieuze plaats vertrokken bent is het merkwaardig dat er niet naar een dergelijke toestemming gevraagd werd en u zonder meer met uw vier – waarvan drie minderjarige- kinderen het land kon verlaten (CGVS moeder p.12).

Verder hecht het CGVS geen geloof aan het profiel dat u uw man aanmeet. U verklaarde dat hij u en de kinderen vaak sloeg als hij dronken was. Uw verklaringen als ook die van uw zoon Karrar missen overtuigingskracht. Zo kon uw zoon geen enkel concreet voorbeeld, buiten het voorval van zijn tanden, aanhalen in verband met de conflictueuze relatie die hij met zijn vader zou hebben. Karrar verklaarde dat zijn vader hem haatte en dat hij een harde man was. Hij zou geen enkele positieve herinnering aan de man hebben (CGVS Karrar p.6). Karrar slaagde er echter niet in dit te concretiseren. Hij kon geen enkele herinnering, positief of negatief, over zijn vader vertellen (CGVS Karrar p.6, p.7). Hij herinnerde zich geen woordenwisseling tussen hem en zijn vader en evenmin tussen u en uw echtgenoot (CGVS Karrar p.7). Daar jullie in een woning van om en bij vijftig vierkante meter woonden is het opmerkelijk dat hij niet meer kan vertellen dan een ruzie over avondeten dat niet tijdig geserveerd werd. Dit is merkwaardig men zou nochtans verwachten dat men op 18 jaar wel één of andere herinnering heeft aan zijn vader. Dat uw zoon er niet in slaagde een beeld te schetsen van zijn relatie met zijn vader is nefast voor de geloofwaardigheid van het profiel dat u hem aanmeet. Het is immers zo dat omwille van de constante druk die uw man op uw kinderen uitoefende ze uiteindelijk gezwicht zijn en besloten zich aan te sluiten bij Hashed el Shaabi.

Ook uw verklaringen zijn niet overtuigend. U verklaarde dat u reeds verschillende jaren door uw echtgenoot geslagen werd meestal wanneer hij gedronken had (CGVS moeder p.15). Uw relatie met uw echtgenoot kwam pas echt onder druk staan op het moment dat uw man wilde dat uw kinderen zich aansloten bij Hashed el Shaabi. U verzette zich tegen het idee en kon gedurende bijna een jaar ervoor zorgen dat uw kinderen zich niet gingen aansluiten. Ook dit is merkwaardig in een Iraakse context. Een vrouw heeft immers weinig tot niets in te brengen tegen haar man. Dat uw man dan rekening hield met uw mening is dan ook niet conform de context. U weigerde bovendien niet alleen dat uw kinderen zich aansloten, u nam zelfs uw kinderen mee naar het huis van uw vader zonder uw man er over te consulteren (CGVS moeder p.17). Uit uw verklaringen blijkt dat u de dochter bent van een vooraanstaand stamlid van de el Helli stam. Het is vreemd dat uw vader gezien zijn positie het toelaat dat zijn enige dochter getrouwd is met een man die alcohol drinkt en haar mishandelt. Zeker daar jullie in Najaf woonde, een plaats waar het consumeren van alcohol ten strengste verboden was (CGVS p.15). Het is merkwaardig dat er van de kant van uw vader niet meer druk op uw echtgenoot gezet werd om deze situatie aan te kaarten. Uw vader zou met uw echtgenoot gesproken hebben om het probleem op te lossen. Uw echtgenoot aanvaardde zijn opmerkingen en adviezen echter niet, zo zegt u (CGVS moeder p.15). Dit is niet in overeenstemming met uw verdere verklaringen. U stelde dat uw man bang was van uw vader en dat iedereen luisterde naar uw vader. Uw man durfde niets te doen als u bij uw vader was, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS moeder p.19). Ook de stam van uw man had respect

voor uw vader. Het is in dat opzicht merkwaardig dat er tijdens jullie huwelijk niet bemiddeld is wat betreft jullie echtelijke problemen en het alcoholgebruik van uw echtgenoot (CGVS moeder p.29). Gezien de positie van uw vader is het merkwaardig dat die niets kon afdwingen van zijn schoonzoon (CGVS moeder p.29). U verklaarde dat u dit niet wilde. Dit is zeer vreemd. Uw echtgenoot mishandelde u en uw kinderen. Ondanks de penibele situatie waar u zich in bevond wilde u niet dat uw vader uw echtgenoot onder druk zou zetten zodanig dat er iets zou veranderen. U vreesde dat uw man op uw kinderen zou wraak nemen (CGVS p.31). Dat u niet al de middelen uit de kast haalde om het gedrag van uw man bij te sturen is nefast voor de geloofwaardigheid van het profiel dat u uw man aanmeet. Er kan immers verondersteld worden dat moest u daadwerkelijk uit een dergelijke situatie komen als u aanhaalt u elke hulp met open armen zou aanvaarden.

U vreest vervolging door uw man bij terugkeer naar Irak. U zou niet op bescherming van uw stam kunnen rekenen. Uw man zou immers met een delegatie naar uw stamhoofd gegaan zijn waarop deze zei dat ze zich van u distantieerden daar ze uw gedrag evenmin goedkeurden (CGVS moeder p.28). U stelde dat u niet echt verstoten bent, maar ook niet op de steun van de stam kon rekenen (CGVS moeder p.9). De delegatie bestond uit uw man en zijn broers, een aantal afgevaardigden en het stamhoofd. Deze gingen naar Hilla naar uw stamhoofd. U weet niet hoe het stamhoofd van uw echtgenoot heet, u wist evenmin wie de afgevaardigden waren (CGVS moeder p.28). Uit uw verklaringen blijkt dat er die dag niets neergeschreven werd over de gemaakte afspraken. Het stamhoofd zou persoonlijk naar het huis van uw broers gegaan zijn om de gemaakte afspraak mee te delen (CGVS moeder p.28). U verklaarde dat er slechts een mondelinge overeenkomst gesloten was (CGVS moeder p.8, p.9). Er worden echter veel zaken geregeld via stamoudsten. Het is in dat opzicht merkwaardig dat er geen notulen van de gemaakte afspraken neergeschreven worden. Een aantal dagen na het gehoor bracht u een geschreven verklaring binnen opgesteld door de sheikh van uw stam (zie document). Hij beschreef er gedetailleerd de confrontatie met uw echtgenoot en de delegatie van uw stam. Het is verwonderlijk dat die man zich dat een jaar na de feiten nog zo glashelder herinnert en neerpent terwijl u zelf weinig weet te vertellen over deze samenkomst. De authenticiteit van het document kan bovendien niet nagegaan worden.

U legt verder geen enkel document neer op basis waarvan er kan afgeleid worden dat u tot op heden getrouwd bent met uw echtgenoot en dat deze man nog leeft. U legt enkel een identiteitskaart neer waar op de achterzijde staat dat u gehuwd bent met Kadem (M.A.). De identiteitskaart dateert echter van 2011. U kan met andere woorden niet aantonen dat u anno 2016 nog gehuwd bent uw echtgenoot en dat deze mens nog leeft (CGVS moeder p.24).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De paspoorten van u en uw vier kinderen als ook de identiteitskaart van u en uw drie zonen zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De overlijdensakte van uw vader, het overlijdensbewijs van uw vader en het document waaruit blijkt dat het pensioen van uw vader op naam van uw moeder gestort wordt zijn enkel aanwijzingen in verband met het overlijden van uw vader. De documenten zijn bovendien kopies. De kopie van de identiteitskaart en de verklaringen van Mohammed (J.) zijn documenten die de rol die Mohammed (J.) bij uw vlucht zouden moeten ondersteunen. Het CGVS hecht echter geen geloof aan de wijze dat u beweert het land te hebben verlaten. De neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Het document kan echter door eender wie en eender wanneer opgesteld zijn. Dezelfde argumentatie geldt voor de verklaring van uw sheikh. De medisch documenten in verband met de tanden van uw zoon, zegt iets over de staat van de tanden van uw kind. Kan hier volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat een arts enkel uitspraken kan doen over de aard van de verwondingen die een persoon heeft opgelopen maar kan nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven over de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen. Wat betreft het psychologisch verslag over uw eigen mentale toestand is dit slechts op één consultatie gebaseerd. Een dergelijk verslag geeft een idee over uw psychische toestand. Er kan echter op basis van een psychologisch verslag geen uitspraak gedaan worden over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans

gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

- “- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- artikelen 1, 3, 60 van de Conventie van Istanbul van 14 maart 2016
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ;”

Verzoekende partijen wijzen op de psychologische problemen van verzoekster, verwijzen naar de motivering omtrent het neergelegde psychologische attest en stellen: **“Dit betekent dat de tegenpartij tot geen enkele evaluatie of dieper ingaand analyse over de psychologische toestand van de verzoekers overgaat terwijl zij in kennis was van hun toestand, enerzijds door middel van de neergelegde documenten en anderzijds door het gedrag van verzoekers tijdens het verhoor.”**

Betreffende verzoekster en het neergelegde attest van Woman Do, betogen verzoekende partijen:

“Woman Do is een organisatie die gespecialiseerd is in het opvolgen van vrouwen die geweldsituaties gevlucht zijn en die een precair profiel vertonen. Het document stelt dat de verzoekster traumatische belevenissen heeft moet doosstaan en dat zij een zware kwetsbaarheid vertoont. De verzoekster was namelijk het slachtoffer van huiselijk geweld (die plaatsvond in een context van radicalisering van haar man), één van de meest traumatiserende vormen van geweld voor een vrouw. De psycholoog die het attest heeft opgesteld besluit dat er sprake is van een **post-traumatisch stress-syndroom**.

Ondanks deze verontrustende observaties heeft de tegenpartij nagelaten om hiermee rekening te houden in haar beoordeling. Er blijkt haast op basis van de motivering van de bestreden beslissing dat het attest niet eens werd gelezen. Deze gedachte wordt versterkt wanneer de tegenpartij beoordeeld dat er slechts één consultatie heeft plaatsgevonden terwijl het document duidelijk aangeeft dat de opvolging van de patiënte op 13.09.2016 startte en het document opgesteld werd op 14.10.2016. Nergens werd aangeduid dat er slechts één consultatie heeft plaatsgevonden."

Inzake verzoeker, wijzen verzoekende partijen op het neergelegde medische attest inzake diens tanden. De motivering over dit attest is uiterst beperkt en onaanvaardbaar. Verder liet verweerder na rekening te houden met de aanwijzingen over de psychologische moeilijkheden van verzoeker. Verzoeker probeerde verweerder hiervan in te lichten tijdens het gehoor doch verweerder bleef doof. Verzoekende partijen vervolgen:

"- Ten tweede werd op 31.10.2016, via mail, door de raadsheer van de verzoeker, aan de CGVS gemeld dat de verzoeker psychologische moeilijkheden ondervond en dat een medische en psychologische opvolging werd voorgesteld

- Ten derde bevat het document met de verwondingen van de verzoeker, neergelegd tijdens het verhoor, de volgende informative (stuk 3):

"la presence de symptomes traduisant une souffrance psychologique"

De tegenpartij maakt hierover geen enkele observatie of analyse. Er kan worden besloten dat hiermee geen rekening wordt gehouden en de psychologische toestand van de jonge verzoeker volledig aan de kant wordt gelegd.

Bovendien duidt het document aan dat de verwondingen het gevolg zijn van slag die de verzoeker zou gekregen hebben van zijn vader. Ook al is deze indicatie gegrond op verklaringen van de verzoeker zelf dient de tegenpartij, rekening houdend met de ernst van de aangehaalde motieven, deze in beschouwing te nemen voor een verdere analyse."

Verzoekende partijen leggen een nieuw attest neer, opgesteld door CARDA. Dit document bevestigt de voorgaande aanwijzingen: *"de verzoeker werd sinds 10 januari wekelijks opgevolgd door CARDA, een centrum dat psychologische opvolging garandeert voor asielzoekers die het mentaal zwaar hebben (stuk 4)*

Er dient te worden benadrukt dat krachtens het arrest nr 236 371 van 7 november 2016 van de Raad van State, een arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd omdat er geen psychologische expertise werd uitgevoerd terwijl dit werd opgelegd in het eerste arrest van de Raad dat de zaak naar de CGVS opnieuw had gestuurd."

Over de plaats van de vrouw in Irak en de plaats van verzoekster in haar gezin, doen verzoekende partijen gelden:

"De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing verschillende keren naar de 'Irakse context' maar enkel met algemene bewoordingen zonder effectief uit te leggen wat deze context precies inhoudt. Hiervoor baseert zij zich op geen enkele officiële bron die dit bevestigt. Er dient te worden vastgesteld dat de context waarop de tegenpartij zich baseert enkel en alleen een cliché is waarvan wordt uitgegaan zonder diepgang en zonder zich verder vragen te stellen. De context die aangehaald wordt door de verwerende partij is in realiteit een fictie die geen grond vindt in het huidige Irak, of tenminste veel complexer is dan wat de tegenpartij stelt.

Er dient te worden benadrukt dat de redenering van de tegenpartij ontbreekt aan logica, in de zin dat enerzijds er wordt gesteld dat de vrouw in een 'Irakse context' toch wel het recht heeft om te scheiden (ook al verliest ze daarmee het recht op haar kinderen) en anderzijds te stellen dat de vrouw niets kan inbrengen tegen haar echtgenoot.

De mening van de vrouw telt inderdaad minder dan die van de man en sommige beslissingen kunnen niet door de vrouw worden gemaakt, maar dit geldt niet voor alles.

(...)

<http://www.thearabweekly.com/Society/6954/Iraqi-women-shackled-by-cultural-constraints>

Een Irakese vrouw die journaliste werd beschrijft de positieve van de vrouw in Irak:

(...)

<http://www.wort.lu/en/luxembourg/international-women-s-day-being-a-woman-in-iraq-is-like-a-caged-dove-56dde6f61bea9dff8fa7415f>

Kortom, de situatie is genuanceerder dan wat de tegenpartij laat blijken."

Over de vragen die worden gesteld bij de pogingen om de zonen van verzoekster te rekruteren, voeren verzoekende partijen aan:

“Vooreerst wordt snel duidelijk dat de zonen van de verzoekster, die gerekruteerd werden om zich bij de militie aan te sluiten, de trainingen geheim hielden voor hun moeder om deze laatste niet ongerust te maken.

Dit is de reden waarom de verzoekster geen informatie kon geven over de uitgevoerde trainingen door haar zonen. Dit is geen tegenstrijdigheid. Er is een logische verklaring.

De verzoekster wist niet waarheen de zonen gingen wanneer deze het huis verlieten met de vader. Ze begaven zich naar de trainingen maar de verzoekster had geen recht om vragen te stellen en om dit te weten. De vrouw moet zich beperken tot het onderhouden van het huis en de kinderen.

Wanneer de zonen van de verzoekster reeds wisten dat ze het land gingen verlaten, gingen ze toch door met de uitjes met hun vader en de trainingen om geen argwaan te wekken.

De vader van de verzoekster wist inderdaad wat er gaande was maar er dient te worden opgemerkt dat deze laatste ernstig ziek was en vaak in het ziekenhuis lag. Dit werd vermeld door de verzoekster tijdens het verhoor (hier wordt later op teruggekomen).”

Met betrekking tot het huiselijk geweld, betogen verzoekende partijen:

“Huiselijk geweld is één van de meest traumatiserend vormen van geweld voor een vrouw. In casu is dit één van de asielmotieven die worden aangehaald door de verzoekster en kinderen. Na jaren slaag te hebben gekregen staat zij er nu alleen voor.

De tegenpartij stelt omtrent het huiselijk geweld het volgende:

(...)

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de relatie al voor de rekrutering onder druk kwam te staan, aangezien de verzoekster, rekening houdend met het huiselijk geweld, een scheiding overwoog en regelmatig met haar kinderen bij haar vader verbleef om van haar man weg te zijn.

Het feit dat de verzoekster haar kinderen meenam naar haar vader en zich kon verzetten tegen het feit dat haar kinderen zich zouden aansluiten bij de militie heeft niets te maken met het feit dat zij haar mening niet kan doen gelden bij haar man. De verzoekster huilde vaak om dit onderwerp en had veel discussies met haar echtgenoot hieromtrent. De tijd ging voorbij. De trainingen moesten eerst worden voltooid en stappen moesten worden gezet om zich daarna te kunnen inlijven in de militie. In die zin is het niet de verzoekster die de inlijving een jaar heeft kunnen tegenhouden maar zijn het de omstandigheden die in haar voordeel werkten om de inlijving uit te stellen.

Bovendien veronderstelt de Iraakse context ook niet dat een vrouw de toestemming vraagt aan haar man om bij haar vader te gaan. Ook al was dit was (quod non) is de concrete situatie van de verzoekster da nook wel uitzonderlijk genoeg (huiselijk geweld) dat zij het zou aandurven om zonder medeweten van haar man naar haar vader te gaan, voor haar eigen veiligheid en die van haar kinderen.

De tegenpartij vergeet dat de verzoekster niet over haar huiselijk geweld mocht praten met buitenstaanders aangezien dit als gevolg zou kunnen hebben dat ze het recht over haar kinderen verliest. Het is voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld zeer moeilijk en bijna onmogelijk om hierover te praten. Niemand zou hen geloven en niemand zou iets durven ondernemen. Dit zou betekenen dat die persoon steun biedt aan de vrouw, in oppositie met de man, wat ondenkbaar is in de ‘Iraakse context’. Vreemd genoeg is dit dan wel een logisch aspect van de ‘Iraakse context’, waarover de tegenpartij het steeds heeft, maar hier vermeldt ze het niet.

In die zin kan het niet worden kwalijk genomen aan de verzoekster dat zij niet over haar huiselijk geweld communiceerde of hulp vroeg. Ze heeft geprobeerd om dit te doen in haar rechtstreekse omgeving (eigen familie en schoonfamilie) maar het was onmogelijk voor hen om hierin een invloed te hebben.

(...)

Daarnaast laat de tegenpartij gelden dat de vader van de verzoekster niets heeft gedaan tegen haar man. Nochtans vergeet de tegenpartij dat een huwelijk moeilijk in vraag kan worden gesteld in de ‘Iraakse context’ en dat zelfs een vooraanstaand stamlid enkel kan praten met de echtgenoot aangezien er regels zijn die moeten worden gerespecteerd. De vader van de verzoekster kon niet zomaar het huwelijk ontbinden. Het gevaar is steeds hetzelfde: de verzoekster kon het recht op haar kinderen verliezen. In die zin kon de vader niets meer doen. Het was vooral moeilijk voor de familie van de verzoekster om iets te ondernemen tegen haar man omdat een vrouw niet wordt geacht te klagen. Zij moet voor de kinderen zorgen en het huis onderhouden. Niets meer.

Opnieuw is het vreemd dat de tegenpartij in die zin niet verwijst naar de ‘Iraakse context’.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de vader van de verzoekster zich in het ziekenhuis bevond en zeer ziek was. Dit werd door de verzoekster verklaard tijdens het verhoor:

(...)

De tegenpartij haalt aan dat eveneens de verklaringen van de zoon van de verzoekster niet geloofwaardig zijn omtrent het huiselijk geweld:

(...)

De tegenpartij houdt absoluut geen rekening met de context van huiselijk geweld en de gevolgen die deze context kan hebben op de slachtoffers.

Het is duidelijk dat de verzoeker groot leed heeft ondervonden in zijn relatie met zijn vader. Deze was vaak zat en sloeg hem regelmatig. Dit wordt bewezen door het neergelegde attest omtrent de verwondingen aan de tanden van de verzoeker.

De psychologische gevolgen op de verzoeker zijn ernstig. De psychologische toestand van de verzoeker wordt in het eerste hoofdstuk uitgelegd.

Dit werd ook duidelijk tijdens zijn verhoor, maar de tegenpartij gaat hier volledig aan voorbij:

(...)

Deze verklaringen getuigen van een diep trauma en verdriet.

De tegenpartij laat na om enig begrip of aangepaste houding aan te nemen tegenover de getraumatiseerde jongeman:

(...)

Met een dergelijke aanpak maat de tegenpartij het onmogelijk voor de verzoeker om zich psychologisch sterk genoeg op te stellen.

De tegenpartij brengt geen enkel begrip op voor de jonge leeftijd en de kwetsbaarheid van de verzoeker, die jaren slachtoffer was van huiselijk geweld:

(...)

Zo wenst de verzoeker het deel van zijn leven met zijn vader te vergeten, door de pijn die deze herinneringen hem doen.

De tegenpartij had in beschouwing moeten nemen dat een jongeman van hoogstens 20 jaar, slachtoffer van huiselijk geweld door zijn vader, moeite heeft met herinneringen op te brengen en hierover te praten naan een onbekende. het feit dat de verzoeker al verklaarde dat hij geen enkele positieve herinnering heeft aan zijn vader was hiervoor een aanwijzing.

Het is niet duidelijk hoe de tegenpartij zonder valabel psychologische evaluatie kan beweren dat de verklaringen van de verzoeker overtugingskracht missen.

De redenering van de tegenpartij ontbreekt volledig aan psychologisch inzicht en ernst.

Er wordt toegevoegd dat in het kader van dit beroep de verzoekster een gezinscompositie neerlegt die aantoont dat zij nog altijd getrouwd is met haar man en dat deze laatste nog altijd in leven is. (stuk 6)"

Betreffende de consumptie van alcohol in Najaf, stellen verzoekende partijen:

"Opnieuw steunt de tegenpartij zich op de 'Iraakse context' waarin het consumeren van alcohol in Najaf ten strengste verboden zou zijn.

De verzoekster heeft echter letterlijk tijdens het verhoor verklaard dat er vele andere manieren zijn om alcohol te verkrijgen in Najaf of in de buurt van de stad. Hierdoor is het niet onmogelijk of moeilijk om alcohol te consumeren in Najaf. Het is voldoende om naar de rand van de stad te gaan:

(...)

Dit wordt bevestigd door de zoon van de verzoekster:

(...)

Er wordt niet betwist dat het verkopen van alcohol in de heilige stad van Karbala gevaarlijk is. Alcoholverkopers zijn vaak het slachtoffer van frequente veiligheidsincidenten:

(...)

Maar dit betekent niet dat het onmogelijk is om alcohol te verkrijgen in de stad. Dit betekent alleen de verkoop op een verschillende manier wordt uitgevoerd. Alles gebeurt op een onofficiële manier en wordt verstoort."

Verzoekende partijen vestigen voorts de aandacht op het tribale probleem van verzoekster. "Er blijkt duidelijk uit de verklaringen van beide verzoekers dat de huidige zaak een **tribaal probleem** inhoudt waarbij elke partij vertegenwoordigd wordt door zijn stam en al dan wel of niet diens bescherming krijgt.

De tegenpartij beschrijft de stappen die de man van de verzoekster heeft ondernomen bij haar stamhoofd. Er dient te worden opgemerkt dat het niet vreemd is dat de verzoekster geen informatie heeft over de stam en stamhoofd van haar man. Immers, in de 'Iraakse context', kan de vrouw onmogelijk in contact komen met de stammen of stamhoofden om een conflict op te lossen. Dit is een missie dat wordt toevertrouwd aan de man. Vreemdgenoeg is de redenering van de tegenpartij in bovenvermeld paragraaf volledig tegenstrijdig met het idee dat ze zelf aanhaalt dat de vrouw in de Iraakse context haar mening niet kan doen gelden en slechts moet zwijgen.

(...)

Het feit dat de Iraakse gemeenschap gebaseerd is op de controle van de stammen wordt niet betwist door de tegenpartij. Maar dit is juist de reden waarom de verzoekster een zware straf riskeert, ze is immers tegen haar man en de stam ingegaan.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat er geen rechtstreekse link is tussen het feit dat de stamoudsten de conflicten oplossen en het feit dat er dus notulen zouden moeten opgesteld worden. De tegenpartij maakt veronderstellingen die aan logica ontbreken en ongegrond zijn. Er is geen research of verwijzing naar bronnen die deze veronderstelling ondersteunen. Bovendien worden de stamconflicten in de Iraakse context bijna uitsluitend mondeling opgelost.

Omtrent het document opgesteld door de sheikh van de stam dient het volgende te worden benadrukt. De tegenpartij probeert een document uit te sluiten omdat het té duidelijk en expliciet is. Dit is echter te wijten aan het feit dat de stam de gewoonte niet had om dergelijke ernstige problemen te behandelen. De sheikh herinnerde zich dus de situatie. Vervolgens figureert op het document de authentieke stempel van de stam van de verzoekster. Elke stam heeft zijn stempel. De tegenpartij had zich op deze stempel moeten baseren om de authenticiteit van het document te verifiëren maar laat opnieuw volledig na om haar onderzoeksplicht correct uit te voeren.

Over de **eerschending** werd het volgende verklaard tijdens het verhoor:

(...)

De verzoekster haalt als asielmotief aan dat er een eerschending is die haar het leven zou kunnen kosten. De tegenpartij beperkt zich tot het simpelweg aan de kant schuiven van de eerschending op basis van de ongeloofwaardigheid, maar gaat niet over tot een analyse van de effectieve eerschending die er plaatsvond, ook al is dit het aangehaalde asielmotief.

De eerschending heeft nochtans een centrale positie in de 'Iraakse context' waarover de tegenpartij het steeds heeft en kan in dezelfde context zeer zware gevolgen hebben.

In die zin is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd en volledig inconsistent.

Er dient te worden benadrukt dat de verzoekster besloot om niet over haar problemen te praten om wraak of sancties te vermijden door de stam of haar man. Haar vader kon haar nauwelijks helpen door zijn ziekte. Hij was zeker dat hij ging sterven. De enige oplossing was de vlucht.

De zoon van de verzoekster probeerde ook aan de tegenpartij uit te leggen dat indien de opa iets ondernam tegen zijn vader, deze laatste zich zou wreken op het gezin.

(...)

De tegenpartij houdt geen enkele rekening met al deze verklaringen.

Het tribaal probleem werd behandeld door de stamhoofden, zoals het in de Iraakse context hoort. De verzoekster heeft zich echter hiertoe niet beperkt, ging in oppositie tegen de mening van haar man en koos ervoor om het land te verlaten. Door deze actie loopt zij het risico om niet alleen de bescherming van haar stam te verliezen maar ook de doodstraf te krijgen namens haar stam, ten middel van een besteninging.

Bovendien kan zij niet alleen problemen krijgen met haar stam maar ook met de autoriteiten die nog steeds een zeer conservatieve wet toepassen die dergelijke houdingen streng bestraft. De Iraakse context bepaalt dat een man, slachtoffer van eedschending, de dader mag vermoorden om wraak te nemen. De wettelijke straf voor deze daad zou slechts zes maanden gevangenisstraf betekenen.

De verzoeker heeft de tegenpartij ingelicht over de wil van zijn vader om wraak te nemen, maar de tegenpartij heeft hier geen rekening mee gehouden:

(...)"

Verzoekende partijen gaan voorts in op hun vlucht uit Irak en reis naar België. Zij voeren aan:

"Over welke Iraakse context heeft de tegenpartij het hier? De tegenpartij beweert dat de verzoekster het land niet kon verlaten zonder de toestemming van haar man. Echter, de verzoekster heeft eerder het land al verlaten met het vliegtuig, zonder medeweten of akkoord van haar echtgenoot. Dit wordt onder andere bewezen door de stempels (voor Iran) die zij heeft in haar paspoort. Waarom zou het dan zo moeilijk zijn voor de verzoekster om met haar kinderen zonder medeweten van haar echtgenoot het vliegtuig te nemen?"

Dit paragraaf is gegrond op verkeerde clichés van een Iraakse gezin. De vrouw heeft het officiële akkoord van haar echtgenoot niet nodig om een vliegtuig te nemen.

Zo is het absoluut niet duidelijk op welke bronnen de tegenpartij zich baseert wanneer zij het volgende stelt:

(...)

Verwijzen naar verklaringen tijdens een verhoor zijn niet voldoende.

Bovendien staat er op pagina 12 van het verhoor helemaal niets in relatie met de stad Najaf, het conservatisme van het volk of de beperkingen van beweging voor een Iraakse vrouw.

Er dient eveneens te worden opgemerkt dat Mohammed (J.) niet een persoon was die de verzoekster 'nauwelijks kende'. Mohammed (J.) en zijn vrouw waren de burens van de verzoekster en waren eveneens de ouders van een vriend van de verzoeker."

Over Mohammed J., doen verzoekende partijen verder gelden:

“De verzoeker wist niet precies hoeveel kinderen er waren in het gezin omdat mannen, die buiten het gezin staan, geen toestemming hebben om het familiale huis te betreden. Hoe kon hij dan weten dat het gezin vier kinderen had indien hij nooit de meisjes had gezien? De verzoekster in tegendeel had alle kinderen al gezien en kon binnen gaan in het huis. Zij is een vrouw en kende de precieze compositie van het gezin.

Wanneer de zoon van de verzoekster heeft verklaard dat de verzoekster regelmatig op de vloer kwam bij de familie van Mohammed (J.) is dit omdat, telkens wanneer Karrar vroeg aan zijn moeder waar ze heenging, zij antwoordde dat ze naar de burens ging (het gezin van Mohammed (J.)). In realiteit veranderde de moeder vaak van gedacht en ging uiteindelijk niet. Ze begaf zich er slechts twee keer, één keer voor een evenement en één keer om het vertrek te organiseren. Haar zoon dacht wel dat zij er heen ging telkens wanneer ze het had gezegd.”

Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande in hoofddorde de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Zij wijzen in deze vooreerst op het geslacht van verzoekster en op de inhoud van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en artikel 1 en 60 van de Conventie van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld.

“In casu vreest de verzoekster in geval van terugkeer naar Irak de sanctie van haar man, haar stam en haar autoriteiten omdat ze, na jarenlang slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, zich heeft verzet tegen de beslissingen van haar echtgenoot

De motieven die de verzoekster aanhaalt hebben allen betrekking tot haar geslacht en haar conditie als vrouw in de Iraakse gemeenschap. Zij vreest gestraft te worden voor haar houding omdat er sprake is van een machtsonevenwicht (man (machtig) – vrouw (machtelos)) :

(...)”

Eveneens wijzen verzoekende partijen erop dat verzoekster behoort tot de sociale groep van de vrouwen. Opnieuw stellen zij dat duidelijk aangetoond werd dat verzoekster slachtoffer was van huiselijk geweld en het leven van haar zonen moest beschermen. Zij offerde zich als vrouw op voor hun leven. Bovendien zal zij door haar stam worden beschouwd als vluchteling, in de negatieve zin. Zij zal worden verbannen. Verzoekster wijst in deze op de richtlijnen van UNHCR van 31 mei 2012 inzake Irak, informatie van UNAMI, een Ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Irak van april 2015, een ambtsbericht inzake Irak van december 2013 en informatie van Minority Rights Group International.

Daarenboven stellen verzoekende partijen dat verzoeker deel uitmaakt van de sociale groep van jonge mannen die werden gerekruteerd om zich in te lijven bij de milities, dat hij onder druk werd gezet door zijn vader om dit te doen en dat hij geen andere oplossing had dan het land te ontvluchten.

Verzoekende partijen vragen in ondergeschikte orde om aan hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Zij wijzen daarbij vooreerst op de inhoud van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), op artikel 2 en 3 EVRM en op rechtspraak van het EHRM. Verder gaan zij in op de begrippen ‘gewapend conflict’ en ‘willekeurig geweld’. In dit kader wijzen zij op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Verder betogen zij:

“De tegenpartij gaat in de bestreden beslissing over tot een analyse van de veiligheidssituatie in de regio van de verzoekers.

Echter blijkt uit al de informatie die gegeven wordt dat er geen recente analyses werden gemaakt. De geciteerde informatie betreft meestal de jaren 2013 en 2014 en de veralgemeningen zijn talrijk.

De tegenpartij haalt sporadische terreuraanslagen aan, doelgerichte moorden en ontvoeringen en sektarisch gemotiveerde wraakacties. Al deze elementen wijzen op een niveau van geweld dat hoog ligt. De tegenpartij bewijst niet dat dit niveau niet het legaal opgelegd niveau haalt. De opmerkingen zijn zodanig algemeen dat er niets kan worden afgeleid uit de uitleg van de tegenpartij. Het is niet omdat het aantal burgerslachtoffers heel ver onder dat van Centraal-Irak ligt dat er geen sprake kan zijn van subsidiaire bescherming. Er worden geen cijfers of statistieken gegeven.

De tegenpartij verklaart dat ‘de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde’ maar geeft geen precieze details over Karabal of Najaf. Men weet niet wat deze verbetering exact inhoudt.”

Verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit algemene informatie omtrent de (veiligheids-)situatie in Najaf en de aanwezige controle door stammen en milities. Verder wijzen zij erop dat er nog steeds een groot aantal veiligheidsincidenten plaatsvinden die meestal de vorm aannemen van explosies. Zij geven een opsomming, gedaan door UNHCR, van incidenten in de periode van eind 2013 tot 2014. Ook in 2016 zijn er nog frequente incidenten. Verzoekende partijen verwijzen naar een artikel over een aanslag met een autobom in Kerbala. *“Verder dient te worden benadrukt dat de situatie zodanig catastrofaal is in het Noorden van Irak (wat de tegenpartij niet betwist) dat het aantal IDP's die naar het Centrum en Zuiden reizen bijna onhoudbaar is. (...).”*

Verzoekende partijen stellen vervolgens dat de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van november 2016 zich, hoewel hiernaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen, niet in het dossier bevindt.

Verder benadrukken verzoekende partijen dat, zo er besloten zou worden om hen terug te zenden, de terugweg en de bereikbaarheid van hun regio van herkomst moet worden geanalyseerd. Zij verwijzen daarbij naar een aantal arresten die in het verleden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden gevelde. Eveneens wijzen zij erop dat nagegaan moet worden hoe verzoeker de regio Dohuk zal kunnen bereiken vanuit België. Het document inzake vrijwillige terugkeer naar Zuid-Irak, opgenomen in het dossier, kan niet volstaan om aan te tonen dat terugkeer veilig kan geschieden. *“Ten eerste herinnert men aan de tegenpartij date r sprake is van een alleenstaande vrouw met kinderen. Zij zal meer problemen ondervinden dan een alleenstaande man en meer argwaan wekken. De tegenpartij zegt zelf dat het vreemd genoeg is dat zij alleen kon reizen vanuit haar eigen regio. Ze loopt het risico om ondervraagd te worden en problemen te ondervinden bij de terugreis. Er werd bij de analyse van de terugkeer geen rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel/ Ten tweede telt het bovenvermeld document slechts een tiental pagina's die op geen enkel moment effectief de veiligheidssituatie van de luchthaven in Najaf bespreken of de weg naar Karbala commentariëren. De tegenpartij beperkt zich tot het aanhalen van de positieve van de UNHCR van 2014 om ons gerust te stellen. Daarnaast zijn de statistieken die worden geciteerd (34 personen die warden teruggeleid naar Najaf) nietszeggend en vertonen deze geen nut in het dossier. Zij tonen niet aan dat de verzoekster met haar zoon veilig zal kunnen terugkeren. Niets wijst op het feit dat zij veilig een onderkomen zal kunnen vinden.”*

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen, verwijzende naar de hoger aangehaalde vervolgingsgronden, om de bestreden beslissingen te vernietigen omdat er bijkomend onderzoek moet worden gevoerd.

2.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift: een medisch attest, een attest van CARDA, een attest van Woman Do en een attest van gezinssamenstelling.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoekende partijen brengen op 29 maart 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een psychologisch getuigschrift van 23 maart 2017 ter kennis van de Raad (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

3.1.2. Verzoekende partijen leggen op 16 oktober 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een attest van CARDA en twee medische getuigschriften neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.1.3. Verzoekende partijen leggen de reeds sub 3.1.2. vermelde aanvullende nota en stukken nogmaals neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

3.2. Verweerder legt op 13 oktober 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een COI Focus van 18 juli 2017 inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen preciseren niet hoe artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* en door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Verzoekende partijen geven evenmin aan op welke wijze zij *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* geschonden achten. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.3. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Verzoekende partijen vragen niet om aan hen internationale bescherming te verlenen op basis van hun respectievelijke medische problemen *an sich*. Voor de volledigheid kan ten aanzien van deze problemen echter worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij louter ingevolge hiervan vervolging riskeren. Evenmin tonen zij concreet aan dat dergelijke vervolging en/of een eventueel gebrek aan bescherming daarbij enig verband zouden vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Tevens dient te worden opgemerkt dat voormelde problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoekende partijen vestigen, ter verklaring van een aantal van de door het CGVS gedane vaststellingen, in het onderhavige verzoekschrift en gedurende het verdere verloop van huidige beroepsprocedure meermaals en nadrukkelijk de aandacht op hun psychische problemen en de bijgebrachte medische en psychologische attesten.

Ten aanzien van verzoeker blijkt uit de neergelegde attesten echter hoegenaamd niet dat hij ten tijde van het gehoor bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord. In het attest in de map ‘documenten’ in zijn administratief dossier (dat opnieuw bij het verzoekschrift wordt gevoegd) wordt, nog daargelaten dat dit attest op dit vlak onduidelijk is waar niet blijkt dat deze zin werd aangevinkt, op louter algemene wijze gesteld dat verzoeker symptomen vertoont van psychologisch lijden. Uit het attest van CARDA bij het verzoekschrift (dat nadien opnieuw wordt neergelegd door middel van een aanvullende nota) blijkt slechts dat verzoeker sedert 10 januari 2017, hetzij maanden na het gehoor bij het CGVS, wordt gevolgd door deze dienst. In het attest van de huisarts, neergelegd door

middel van een aanvullende nota, wordt eveneens slechts gesteld dat verzoeker sedert 10 januari 2017 wordt gevolgd door voormelde dienst en, sedert kort, door een andere psycholoog. Nergens in de voormelde attesten, waarvan er overigens geen enkele uitgaat van een psychiater, wordt gespecificeerd welke symptomen verzoeker vertoont. Evenmin wordt hierin enige diagnose gesteld. Verder wordt in deze attesten nergens gewag gemaakt van het gegeven dat verzoeker aan geheugenproblemen zou leiden; laat staan dat hierin zou worden aangegeven dat verzoeker daardoor ten tijde van het gehoor bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS formuleerde verder enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin maakte één van hen spontane melding van psychische problemen in hoofde van verzoeker; laat staan dat zij zouden hebben aangegeven dat deze problemen dermate ernstig waren dat zij verzoekers verklaringen zouden kunnen beïnvloeden. Slechts nadat verzoeker werd geconfronteerd met het gegeven dat bepaalde van zijn verklaringen strijdig waren met deze van zijn moeder en nadat hij deze nochtans niet mis te verstane verklaringen trachtte te wijzigen, beweerde verzoeker een beetje moe te zijn en een slecht geheugen te hebben door de slagen van zijn vader (administratief dossier verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.11). Te meer nu hij dit tot op heden op generlei wijze staaft, kan dit bezwaarlijk ernstig worden genomen. Indien dit werkelijk zo was, kon immers worden verwacht dat hij dit bij de aanvang van het gehoor, wanneer hij werd gewezen op het belang van het gehoor en op hetgeen tijdens dit gehoor van hem verwacht werd, zou hebben aangegeven.

Ten aanzien van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat uit de neergelegde attesten, waarvan er overigens andermaal geen enkele werd opgesteld door een psychiater, evenmin blijkt dat zij ten tijde van het gehoor niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord bij het CGVS en in het kader van dit gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze attesten integraal zijn gebaseerd op de gezegden en gedragingen van verzoekster. In het attest in de map 'documenten' haar administratief dossier (dat opnieuw bij het verzoekschrift wordt gevoegd), dat expliciet werd opgesteld om het te gebruiken in verzoeksters asielprocedure, wordt daarbij geen melding gemaakt van geheugenproblemen in hoofde van verzoekster. Wel wordt hierin melding gemaakt van ondergane traumatische gebeurtenissen, concentratieproblemen en een gevoel van onmacht. Nergens wordt echter gesteld dat verzoekster ingevolge haar symptomen in de onmogelijkheid zou verkeren om te worden gehoord en daarbij gedegen verklaringen af te leggen. Uit de attesten die verzoekster door middel van haar aanvullende nota's neerlegt, blijkt evenmin dat haar psychische problemen een invloed zouden hebben (kunnen) gehad op haar verklaringen tijdens haar gehoor bij het CGVS. In het attest van de huisarts wordt slechts gesteld dat verzoekster psychologisch wordt opgevolgd en aan een aantal zaken (zoals hypertensie) lijdt. In het attest van de klinisch psychologe, overigens dezelfde klinisch psychologe als deze die het reeds hoger besproken attest opstelde, wordt verder weliswaar gewag gemaakt van een aantal symptomen in hoofde van verzoekster doch wordt, net als in het eerdere attest opgesteld door deze psycholoog, geenszins gesteld dat deze symptomen in hoofde van verzoekster en ten tijde van het gehoor bij het CGVS dermate uitgesproken aanwezig waren dat deze haar vermogen om het gehoor te volbrengen en haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. In dit kader is het van belang om aan te stippen dat noch verzoekster zelf, noch de advocaat die haar bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Evenmin maakte één van hen er melding van dat verzoekster zou lijden aan dermate ernstige psychische problemen dat zij niet bij machte was om een gehoor te volbrengen en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt daarenboven het tegendeel. Tijdens het gehoor bij het CGVS werd er nadrukkelijk ingegaan op haar psychische problemen. Verzoekster bleek daarbij merkwaardig genoeg zelf niet te weten wat er in het reeds bij het CGVS neergelegde attest stond. Gevraagd waarom zij naar de psycholoog in kwestie was gegaan, maakte zij daarenboven nergens melding van symptomen die haar ervan zouden (kunnen) weerhouden om gedegen verklaringen af te leggen. Zij verklaarde wel psychisch uitgeput te zijn, hoofdpijn en hartpijn te hebben, ongerust te zijn en slaapproblemen en ademhalingsproblemen te hebben, doch zij gaf aan dat er geen diagnose werd gesteld, verklaarde dat zij niets had gekregen en maakte geen concrete melding van concentratie- of geheugenproblemen. Evenmin vermeldde zij dat, laat staan op welke wijze, haar symptomen een impact zouden kunnen hebben op haar gezegden (administratief dossier verzoekster, gehoorverslag CGVS, p.13-14).

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoekende partijen zich in het kader van het voorgaande beperken tot een algemeen betoog. Zij laten na aan de hand van concrete elementen en argumenten aan te tonen dat, waar of op welke wijze hun psychische problemen hun verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin werken zij *in concreto* uit dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische en psychologische attesten op zich zouden kunnen volstaan om hun asielrelaas, problemen en vrees aannemelijk te maken, kan voorts worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen en aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten omdat zij door Kadem M.A.e.A. (hun echtgenoot, respectievelijk vader) werden onderworpen aan huiselijk geweld en doordat verzoeker (net zoals diens broer) door voormeld persoon werd gedwongen om zich aan te sluiten bij de milities.

Blijkens de stukken in de administratieve dossiers en de niet-betwiste feitenrelazen, dichten verzoekende partijen in het kader van hun problemen een belangrijke rol toe aan het alcoholgebruik van Kadem. Verzoekster legde over deze onderliggende problematiek echter frappant tegenstrijdige verklaringen af. Initieel verklaarde zij dat Kadem alcohol begon te nuttigen *“Vier a vijf maanden”* na hun huwelijk (administratief dossier verzoekster, gehoorverslag CGVS, p.15). Later gaf zij echter aan dat haar man begon te drinken *“Vier a vijf jaar na het huwelijk”* (*ibid.*, p.30). Daarna gaf zij dan weer aan dat haar zoon Abbas zelfs al was geboren toen haar man begon te drinken, hetgeen gelet op het geboortjaar van Abbas zou betekenen dat haar man pas begon te drinken meer dan zeven jaren na het huwelijk (*ibid.*, p.9, 10, 30).

Bij het gewelddadige profiel dat verzoekende partijen Kadem trachten aan te meten, kunnen eveneens vragen worden gesteld op de overige verklaringen van verzoekende partijen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Verder hecht het CGVS geen geloof aan het profiel dat u uw man aanmeet. U verklaarde dat hij u en de kinderen vaak sloeg als hij dronken was. Uw verklaringen als ook die van uw zoon Karrar missen overtuigingskracht. Zo kon uw zoon geen enkel concreet voorbeeld, buiten het voorval van zijn tanden, aanhalen in verband met de conflictueuze relatie die hij met zijn vader zou hebben. Karrar verklaarde dat zijn vader hem haatte en dat hij een harde man was. Hij zou geen enkele positieve herinnering aan de man hebben (CGVS Karrar p.6). Karrar slaagde er echter niet in dit te concretiseren. Hij kon geen enkele herinnering, positief of negatief, over zijn vader vertellen (CGVS Karrar p.6, p.7). Hij herinnerde zich geen woordenwisseling tussen hem en zijn vader en evenmin tussen u en uw echtgenoot (CGVS Karrar p.7). Daar jullie in een woning van om en bij vijftig vierkante meter woonden is het opmerkelijk dat hij niet meer kan vertellen dan een ruzie over avondeten dat niet tijdig geserveerd werd. Dit is merkwaardig men zou nochtans verwachten dat men op 18 jaar wel één of andere herinnering heeft aan zijn vader. Dat uw zoon er niet in slaagde een beeld te schetsen van zijn relatie met zijn vader is nefast voor de geloofwaardigheid van het profiel dat u hem aanmeet. Het is immers zo dat omwille van de constante druk die uw man op uw kinderen uitoefende ze uiteindelijk gezwicht zijn en besloten zich aan te sluiten bij Hashed el Shaabi.”

Verzoekende partijen slagen er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperken zich ertoe te verwijzen naar de psychische problemen in hoofde van verzoeker. Zoals reeds hoger werd aangegeven, kan hun betoog dienaangaande niet worden gevolgd. Het was geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij toch enige duiding kon geven bij het beweerde jarenlange negatieve en gewelddadige gedrag vanwege zijn vader.

Verzoekende partijen legden daarenboven incoherente verklaringen af over de persoon die hen indertijd mogelijk had kunnen helpen bij hun problemen met Kadem, met name de vader van verzoekster. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor steevast aan dat Kadem bang was van de vader van verzoekster omdat deze een machtige positie had (administratief dossier verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.6, 8, 13). Verzoekster liet tijdens haar gehoor meermaals uitschijnen dat haar vader (behoudens hen in huis te nemen) niets kon doen tegen Kadem en hen niet kon helpen. Tevens ontkende zij in dit kader dat haar vader een machtig figuur was. Nadat zij werd geconfronteerd met de verklaringen van verzoeker, wijzigde zij haar verklaringen echter op ingrijpende wijze. Zij beweerde plots dat haar vader weldegelijk

veel kon doen en bijvoorbeeld bij het stamhoofd van Kadem kon gaan of iemand kon sturen om Kadem te slaan. Bovendien beweerde zij nu aan dat haar vader dit niet deed omdat zij hem zelf vroeg dit niet te doen uit vrees dat Kadem wraak zou nemen op de kinderen (administratief dossier verzoekster, gehoorverslag CGVS, p.29, 31). Bijkomend kan in het kader van het voorgaande worden opgemerkt dat het een negatieve indicatie vormt voor de verklaringen van verzoekster dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de overlijdensdatum van haar vader. Bij de DVZ gaf zij aan dat deze overleed in januari 2016 (*ibid.*, verklaring DVZ, nr.13A). Bij het CGVS gaf zij aan dat haar vader overleed op 12 december 2015 (*ibid.*, gehoorverslag CGVS, p.5).

Verzoekende partijen legden bovendien tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop het gedrag van Kadem zou zijn geëscaleerd, meer bepaald over het moment waarop hij besliste dat verzoeker zich zou aansluiten bij de milities. Verzoeker verklaarde dat het onderwerp van de milities slechts begin 2015 opdook in huis en gaf aan dat zijn vader hem begin 2015 wilde dwingen om toe te treden (administratief dossier verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoekster verklaarde echter dat, hoewel Kadem zich vooral begin 2015 begon druk te maken in de kwestie, reeds in de laatste twee maanden van 2014 aan verzoeker zou zijn gemeld dat Kadem wilde dat deze toetrad tot de milities. Zij specificeerde vervolgens dat dit aan hem reeds een eerste keer werd gemeld in november 2014, wanneer haar man in het bijzijn van haar en al hun zonen aangaf dat hij verzoeker en diens broer zou inschrijven bij de milities (administratief dossier verzoekster, gehoorverslag CGVS, p.17).

Dient verder te worden opgemerkt dat de door verzoekende partijen geschetste gang van zaken iedere geloofwaardigheid ontbeert.

Zo kan omtrent de eerste keer dat verzoekende partijen in het kader van hun problemen naar de vader van verzoekster zouden zijn gegaan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat Kadem, gelet op diens geschetste gewelddadige profiel en op het feit dat verzoekende partijen voorheen reeds duidelijk te kennen gaven dat zij weigerden dat verzoeker zou toetreden tot de milities, eenvoudigweg zou tolereren dat verzoekende partijen zouden vertrekken en naar de vader van verzoekster zouden gaan (administratief dossier verzoekster, gehoorverslag CGVS, p.17-18).

Nog minder geloofwaardig is het dat verzoekende partijen, ondanks dat de vader van verzoekster duidelijk aan hun kant stond en te kennen gaf dat zij mochten blijven tot Kadem van gedachten zou zijn veranderd, na een tiental dagen eenvoudigweg zouden hebben beslist om terug te keren naar Kadem, en dit zonder zelfs maar na te gaan of hij mogelijk van gedachten was veranderd (*ibid.*, p.18).

Ook de reactie van Kadem nadat zij een eerste keer terugkeerden is, gelet op de geschetste context van huiselijk en familiaal geweld, niet geloofwaardig. Dat deze persoon bij hun terugkeer niets zou hebben gedaan, slechts na een paar dagen opnieuw over het onderwerp zou hebben gesproken en geen ernstige problemen zou hebben gemaakt, is niet geloofwaardig (*ibid.*, p.18-19).

Verder is het geheel niet aannemelijk dat Kadem de verzoekende partijen, ook nadat zij reeds een eerste maal voor een tiental dagen waren verdwenen en nadat zij bij hun terugkeer andermaal duidelijk te kennen gaven dat zij weigerden dat verzoeker zou toetreden tot de milities, andermaal eenvoudigweg en bovendien veelvuldige keren zou hebben toegelaten om te vertrekken naar de vader van verzoekster (*ibid.*, p.19-20).

Voorts is het geheel niet aannemelijk dat verzoekende partijen daarbij, ondanks dat zij bij de vader van verzoekster mochten blijven, steeds bleven terugkeren naar de persoon van wie de vervolging uitging en die verzoeker wilde dwingen om de milities te vervoegen. Dit geldt nog des te meer nu Kadem hen begon te straffen, de kinderen begon te slaan en hen levensmiddelen ontzegde (*ibid.*, p.20).

Dat verzoekende partijen zelfs nadat Kadem de tanden van verzoeker in februari 2015 zou hebben uitgeslagen en hoewel Kadem vastbesloten bleef om verzoeker te dwingen toe te treden tot de milities nog meermaals ongestoord konden vertrekken en vrijwillig bleven terugkeren naar Kadem, is nog minder aannemelijk (*ibid.*, p.20).

In het kader van het voorgaande, blijkt uit zowel de stempels in de paspoorten van verzoekende partijen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers als uit de verklaringen van verzoeker (administratief dossier verzoeker, gehoorverslag CGVS, p.3-4) bovendien dat verzoekende partijen zowel in juni 2015 als in augustus 2015 Irak voor enige tijd verlieten en, hoewel Kadem hen bij deze reizen niet vergezelde, terugkeerden naar Irak. Het is niet aannemelijk dat Kadem, indien zijn geschetste profiel en de aangehaalde problemen zouden overeenstemmen met de werkelijkheid, zomaar zou tolereren dat verzoekende partijen meermaals en zonder enig probleem buitenlandse reizen konden ondernemen in de periode waarin hij verzoeker wilde dwingen toe te treden tot de milities. Verder ontbeert het manifest geloofwaardigheid dat verzoekende partijen daarbij tweemaal vrijwillig

zouden zijn teruggekeerd naar Irak indien de aangehaalde feiten zouden berusten op de waarheid. Gezien de situatie reeds begin 2015 zou zijn geëscaleerd, verzoekers tanden reeds in februari 2015 zouden zijn uitgeslagen, Kadem hen daarnaast straffe door andere mishandelingen en het ontzeggen van levensmiddelen en zij daarom reeds diverse keren zouden hebben dienen onder te duiken bij familie, is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat verzoekende partijen meermaals vrijwillig terugkeerden naar het land en de regio waar hun vervolging zich situeerde.

De verklaringen van verzoekende partijen over hetgeen geschiedde voorafgaand aan hun definitieve vertrek uit hun land van herkomst zijn eveneens manifest met elkaar in strijd. In de bestreden beslissingen wordt in dit kader met recht gemotiveerd:

“Er moet evenwel worden vastgesteld dat u en uw zoon Karrar afwijkende verklaringen afleggen over deze voorgehouden kwestie. Uw zoon verklaarde immers dat hij samen met zijn broer Maithem in september 2015 gedurende een periode van 15 dagen acht dagen training zou hebben gevolgd bij Hashed el Shaabi, waaronder wapentraining. Deze opleidingen vonden volgens zijn verklaringen plaats op pleinen aan de rand van jullie woonplaats. In oktober 2015 zou hij aan zijn vriend Hoessein hebben verteld dat hij besloten had om zich aan te sluiten bij Hashed el Shaabi. Hoessein zou dit dan aan zijn vader, Mohamed (J.), hebben verteld. Vijf dagen voor jullie vertrek op 11 oktober 2015 zouden hij en uw moeder de beslissing hebben genomen dat jullie het land dienden te verlaten waarop hij alles regelde voor de reis (CGVS Karrar p. 12, 14, 15). Hoewel u wel stelt dat jongens die zich aansluiten bij Hashed el Shaabi opleidingen dienen te volgen blijkt echter dat u niet eens weet of uw eigen zonen deze opleidingen wel gevolgd hebben (CGVS moeder p. 32). Verder stelt u dat de vader van Hoessein reeds in september 2015 op de hoogte werd gebracht van het besluit van uw zonen om zich bij Hashed el Shaabi aan te sluiten (CGVS moeder p. 20). Reeds omstreeks 10 of 15 september 2015 zou u samen met de vader van Hoessein besloten hebben dat jullie het land dienden te verlaten waarna de vader alles geregeld zou hebben terwijl jullie in zijn huis verbleven tot jullie vertrek op 11 oktober 2015 (CGVS moeder p. 23). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de tegenstrijdigheid inzake het ogenblik waarop er beslist zou zijn om hun land te verlaten, bieden zij niet de minste uitleg. Verder kon weldegelijk worden verwacht dat verzoekster ervan op de hoogte zou zijn geweest indien verzoeker werkelijk een trainingsperiode zou hebben doorlopen bij de milities. Zelfs indien verzoeker dit initieel en in Irak verborgen zou hebben gehouden om verzoekster niet ongerust te maken, kon immers worden verwacht dat hij haar hiervan zou hebben ingelicht nadat zij het land verlieten. Minstens kon worden verwacht dat hij dit zou hebben gedaan in het kader van de door hen beide ingediende asielaanvragen. Dient immers te worden opgemerkt dat verwacht kon worden dat verzoeker en verzoekster, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun asielaanvragen, elkaar op deze wijze zouden hebben geïnformeerd over de cruciale gegevens van het asielrelaas en dan ook eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielrelaas.

Gezien blijkens het voorgaande geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangevoerde asielmotieven, kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster (door haar stam) zou worden beschouwd als alleenstaande en gevluchte vrouw die in het verleden slachtoffer werd van huiselijk geweld. Verder kan niet worden aangenomen dat verzoeker deel uitmaakt van de groep van jonge mannen die (al dan niet onder druk) werden gerekruteerd om zich in te lijven bij de milities.

De benevens de reeds hoger besproken medische en psychologische attesten neergelegde stukken zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift de nadruk vestigen op het attest van de sjeik van hun stam, dient te worden opgemerkt dat dit attest bewijswaarde ontbeert. Het werd immers slechts neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Bovendien betreft het in wezen een document dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn bekomen. Zelfs indien het attest zou uitgaan van de sjeik van verzoeksters stam, dan nog dient te worden opgemerkt dat het een gesolliciteerd karakter vertoont en eenvoudigweg kan zijn opgesteld op vraag van verzoekster of

één van haar familieleden of stamgenoten. Bijgevolg kan aan dit attest geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

De overige documenten opgenomen in de administratieve dossiers (mappen 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Aan het attest van gezinssamenstelling dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd kan geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst wordt dit slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Verder blijkt uit de informatie in de mappen 'landeninformatie' in de administratieve dossiers dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerlei documenten en dat documenten zoals het neergelegde attest zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Hoe dan ook kan uit dit document hoogstens worden afgeleid dat verzoekster gehuwd is, hetgeen in het voorgaande nergens in vraag wordt gesteld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.9. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 (Landeninformatie, stuk 6), die in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen weldegelijk is opgenomen in de mappen 'landeninformatie' in de administratieve dossiers.

UNHCR verzet zich in dit standpunt tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Najaf, de regio van herkomst van verzoekende partijen in het Zuiden van Irak, niet naar Najaf kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Najaf niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier, blijkt eveneens duidelijk dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker in het Zuiden van Irak niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormeld wetsartikel.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Najaf als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt wordt dan ook overgenomen.

In zoverre verzoekende partijen verwijzen naar de situatie in Bagdad en Dohuk, kan vooreerst worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe de verwijzing naar de situatie in deze regio's in hun hoofde dienstig zou kunnen zijn. Verzoekende partijen zijn immers afkomstig van de provincie Najaf in het Zuiden van Irak.

Zoals verweerder terecht toelicht in de aanvullende nota, blijkt uit de informatie die verweerder door middel van een aanvullende nota neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9) voorts genoegzaam dat de situatie in Najaf geenszins van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder blijkt uit de informatie in de administratieve dossiers (mappen 'landeninformatie'), meer bepaald de COI Focus omtrent de bereikbaarheid van de Zuidelijke provincies van Irak via het internationale luchtverkeer en via de weg, dat deze regio door verzoekende partijen op een veilige en eenvoudige wijze kan worden bereikt. Dat verzoekster daarbij zou riskeren te worden ondervraagd omwille van haar profiel als alleenstaande vrouw met kinderen kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen met de echtgenoot, respectievelijk vader van verzoekende partijen en hun stammen, niet worden gevolgd. Dit geldt des te meer nu de informatie opgenomen in de mappen 'landeninformatie' in de administratieve dossiers, meer bepaald het stuk inzake de ontvoering van kinderen in Irak, weliswaar blijkt dat voor een uitreis van een kind doorgaans een geschreven vaderlijke toestemming nodig is doch niet dat dit voor een binnenkomst in het land het geval zou zijn.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

4.10. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

4.11. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Gezien de aangevoerde schending van artikelen 1, 3, 60 van de Conventie van Istanbul van 14 maart 2016 en het betoog dat verzoekende partijen dienaangaande voeren integraal gebaseerd is op de hoger ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, kan evenmin worden aangenomen dat voormelde artikelen *in casu* zouden zijn geschonden.

4.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend zeventien door:

Mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF